ОШ ,,Павле Поповић“

Мај, 2021. број 8

ШКОЛСКИ ЗАБАВНИК

Драги читаоци *Школског забавника*,

Ова година је другачија по много чему, а за нас посебна и по томе што ове године обележавамо 180 година од настанке прве школе у Вранићу, па смо зато у овом броју поновили основне податке о наше три школе (у Вранићу, Мељаку и Шиљаковцу), а наставник историје Урош Миливојевић припремио је текст, који не само да описује историју наше школе, већ показује и историјску позадину времена у коме је настала, и упознаје нас са важним знаменитостима нашег места.

Неколико ученика наше школе одазвало се позиву да поприча са члановима своје породице и пренесе њихова сећања на школске дане у нашој школи.

У овом броју видећете и делић онога што смо радили и стварали током ове школске године, а можете прочитати и интервју са бившим учеником наше школе, који је сада члан попуалрног бенда *Земља грува*.

Уживајте у разноврсним текстовима које смо приредили!

Хвала свим ученицима, наставницима и учитељицама који су приложили радове, као и колегиници Јелени Игњатовић на лектури.

Рад на насловној страни је рад ученице Светлане Димитријевић, 3-3.

Координатор новинарске секције

Милица Војводић, наставница енглеског језика

НАША ШКОЛА – ОШ „ПАВЛЕ ПОПОВИЋ“

ОШ „Павле Поповић“ налази се у селу Вранић, надомак Београда. Припадају јој две подручне школе, у Мељаку и Шиљаковцу.

Мељак, Вранић и Шиљаковац су села која припадају општини Барајево. Налазе се на око 30 км од Београда.

Стара школа у Вранићу

Школа у Вранићу

Вранић је највеће село у општини Барајево. Настало је спајањем два села сличног имена – Вранић и Бранић. Први пут се спомиње 1528. године, када има пет домова. У Вранићу се налази црква брвнара, која је подигнута 1823. године. Данас је сазидана нова црква Светог пророка Илије, док је брвнара обновљена. У парохијском дому налази се дуд, стар преко сто година. Постоји и ризница, у којој су бројни предмети из прошлости овог краја. Најзначајнија личност из Вранића јесте Павле Поповић, српски устаник који се спасао сече кнезова. По њему се зове школа у Вранићу, Мељаку и Шиљаковцу. Прва школа саграђена је 1848, а нова осмогодишња 1957. године.

Школа је добила име „Моша Пијаде“ 2. фебруара 1954. године. Референдумом од 4. априла 1991, одлучено је да јој се врати име „Павле Поповић“, које је носила раније. Школи у Вранићу су 1962. године припојене школе у Мељаку и Шиљаковцу, као подручна одељења.

Школа у Мељаку

Налази се на путу Београд–Лазаревац. У Мељаку је школа саграђена 1932. године, а већ 1941. је запаљена. Обновљена је касније. Ову школу похађају ученици до 4. разреда.

Школа у Шиљаковцу

Шиљаковац је први пут забележен 1745. године на штампаној географској карти. Када се уђе у село, идући право, стиже се до раскрснице, а ако се настави даље у истом правцу, долази се до четворогодишње основне школе. Настава у школи одвија се у два комбинована одељења.

КАКО ЈЕ ИЗГЛЕДАЛО ОСНОВНО ШКОЛОВАЊЕ КАДА ЈЕ НАША ШКОЛА БИЛА МАЛА

Много тога се променило и мења се... сви смо сведоци тога... Али у Вранићу крај Београда, на прагу Шумадије, основна школа ради још од 1841. године, од оног времена када су Србијом ходили и Вук Караџић и Јован Стерија Поповић и кнез Михаило Обреновић и Прота Матеја Ненадовић и Јоаким Вујић и Јосиф Панчић и браћа и потомци совјетника кнеза Павла Поповића и многи други наши "очеви и оци"...

Ако бисмо погледали мало даље у прошлост, могло би се рећи да је прва „школица“ постојала у Вранићу уз сеоску цркву још крајем 18. века. И тада, као и у нешто каснијем устаничком периоду, школе су радиле с времена на време. Тешкоћа је било доста; поред немирних устаничких година, стални проблем био је недостатак учитеља, наставних средстава, као и школских просторија.

Хајде да укратко видимо како је изгледало школовање ђака основаца у та, за нас данас, давна времена.

Сл. 1. Пионири развоја школства у Србији у првој половини 19. века: Доситеј Обрадовић, први министар просвете, и Јован Стерија Поповић, начелник Министарства просвете (1842–1848)

У време **Првог српског устанка (1804–1813)** у побуњеном Београдском пашалуку школе су похађали синови устаничких старешина, али и други дечаци. Нажалост, све до друге половине 19. века, владало је уверење да школовање није за девојчице. То је била последица тадашњих друштвених прилика, када се говорило да женска деца „трговину неће водити никада, а ни звања добијати, зашто ће им онда вештина читања и писања, осим да се разберу у љубавним писмима и да могу на њих одговарати.“

Жеље, пак, да се уреди школство у устаничкој Србији, није недостајало. У првој српској влади, у Правитљствујушчем совјету, од шест министарстава („попечитељства“) једно је било задужено за просвету („просвештеније“). Први попечитељ просвештенија био је, накратко, најумни Србин онога доба **Доситеј Обрадовић**. Мањак учитеља био је надокнађиван довођењем учених Срба из суседне Хабзбуршке монархије, углавном из данашње Војводине. Иако стручни у разним областима, ови „немачкари“, како су их у Србији погрдно и неправично називали, обично нису имали педагошка знања. **Карађорђе**, вођа Првог устанка, и сам је приметио да Србија има довољно мишица да је бране, али не и учених глава да је воде. Учитеље је ценио као и своје војводе. Ипак, положај учитеља је био врло скроман. Обично су живели уз школу и радили за стан и храну.

Како су изгледале школе у то време? Прво, засебних школских зграда није било. Школе су радиле у кућама које су, за ту намену, биле минимално преправљане. У варошима је било напуштених турских кућа. Учитељи и ученици су обично седели на поду на простиркама или на ниским столицама – троношцима. Понегде је у варошима било дугих ђачких клупа за по десетак ученика. Тада би и учитељ имао своју катедру и столицу. Прописаних наставних планова и програма није било. Обично се учило читање и писање, ређе рачунање и црквено певање. Уџбеници су набављани из српских школа у Хабзбуршкој монархији. Од 18. века су у наше школе стизали и буквари и друге школске књиге из Русије, мада су и аустријске и турске власти покушавале да спрече продор руских књига међу Србе. Хартије (папира) никада није било довољно, па се писало на лишћу или кори дрвета. Прибор за писање чинили су гушчије перо и мастило које се справљало од чађи или угља. Дисциплина је одржавана батином, а батине су биле предвиђене и као казна за незнање. **Вук Караџић** је добро памтио како је у школи коју је похађао као дечак у Лозници 1796. године било предвиђено да ученици суботом редовно добијају батине без икакве кривице („субота – ђачка бубота“).

Школе су почетком 19. века дуго радиле без утврђених планова и правила. Пред крај Првог српског устанка, 1811. године, направљен је покушај да се рад основних школа боље уреди. Утврђено је да основна школа траје три године. У првој години (разреду) ученици су

учили срицањем да читају из буквара. У другој години учило се читање из читанке **часловца** (Реч часловац је временом почела да означава и ученика :)) У трећем разреду учило се читање и певање псалама, црквених песама, из богослужбене књиге, која се звала **псалтир**. Поред тога, ученици завршног разреда учили су **катехизис**, предмет сличан данашњој веронауци, затим рачунање, и црквено певање.

После Другог српског устанка (1815) настала је **Кнежевина Србија,** која је и даље била у саставу Турског царства. **Кнез Милош Обреновић** (прва владавина 1815–1839) као државник био је прорачунат, препреден и повремено суров. Вук Караџић је узалуд покушавао да неписменог кнеза наговори да младу српску државу уреди законима и плански организује школство. Иако су се прилике с временом побољшале, незадовољни Вук вратио се кући, у Беч. Србија је **1830. године** добила потврду аутономије (самоуправе) од турског султана у виду указа који се звао **Хатишериф**. Осма тачка предвиђала је да Срби могу по својој вољи да отварају штампарије, болнице и „школе ради воспитанија дјеце своје“. Када је 1833. донесен први закон о школству, предвиђене су мале и редовне школе. У малим школама, које је требало основати у сваком већем селу и месту, један учитељ предавао је читање, писање, веронауку и рачун. У редовним или нормалниом школама постојала су три разреда. Поред наведених предмета из мале школе, ученици су добијали и српску граматику, земљопис (географију), историју света и немачки језик. Редовне школе, према закону, требало је да постоје у свакој вароши која је била седиште округа. У сваком разреду предавао је други учитељ. Најзад, ученици који би завршили редовну школу, могли су да наставе школовање у трогодишњој Великој школи у Београду.

Пред крај прве владавине кнеза Милоша, 1838. године, био је донесен и први план и програм за основне школе. Њиме је основна школа била једноставно названа „нормалном школом“ и делила се на две класе: млађу и старију. Требало је да се настава изводи три сата пре и три сата по подне. Постојала су и правила за понашање наставника; од њих се тражило да буду моралне и религиозне особе, да буду правични у кажњавању ученика и да предају тако да се научено може применити у свакодневном животу. Поред тога, учитељ је требало да обрати пажњу и на хигијену школе и ученика. Исте године био је расписан и конкурс за писање првих уџбеника у Кнежевини Србији. Први уџбеници код нас били су: буквар, читанка, граматика, численица (рачуница), катихизис и свјашчана историја. Када су уставобранитељи свргнули Обреновиће и започели своју владавину, донесен је први прави закон о школама код нас (1844. година). Заслуга највећим делом припада **Јовану Стерији Поповићу**, који је тада био начелник Министарства просвете, мада га данас, углавном, памтимо као комедиографа. Стеријин закон предвиђао је да „нормална“ школа постане „основна“ и да школска година траје од 1. септембра

до 30. јуна следеће године. Школска година се делила на два полугодишта (течаја). Основна школа у селу трајала је три, а у вароши четири године. Једна од новина је била и у томе што је закон допуштао школовање женске деце у мешовитим одељењима, али само до десете године живота. Правила за пријем учитеља била су строга. Од учитеља се очекивало да има добар стас, вид и глас, да не виче, да буде окретан и духовит, учтив и уредан, и да са децом негује присан, али не и фамилијаран однос.

Сл. 2. Белег на Окапини, који је подигао поп Атанастије (Тацко) Поповић на месту где се налазила црква брвнара уз коју је радила школица у Вранићу почетком 19. века

Како је за то време изгледао школски живот у Вранићу? Већ смо поменули да су школе у Посавини постојале уз цркве, али да су у устаничким данима радиле нередовно. Тако је и у Вранићу постојала „школица“ када је било учитеља. За школу у Вранићу посебно су били заслужни свештеници из **породице Поповића**: попови Димитрије и **Атанасије (Тацко) (око 1770–1831)**, браћа Павла Поповића, као и Павлов син **поп Тодор (Тоша) (око 1800–1873)**. Поп Тодор учио је децу читању, делимично и уз помоћ старијих ученика, од којих се очекивало да помажу млађима. Исто је важило и за писање и црквено певање. Прва школица се налазила уз цркву **на Гуњицама**. Настава се овде одвијала пре подне током недеље и празника, а суботом, уочи већих празника и у одређене дане Часног (Васкршњег) поста после подне. У ствари, деца су имала времена за школу оним данима када се нису обављали пољопривредни радови и други послови. Друга школица налазила се **на Окапини,** у дворишту цркве брвнаре.

Зграда у којој је одржавана настава, имала је два одељења: веће, које је служило да се сељани склоне од падавина, и мање, у коме је одржавана настава. Школица у Вранићу прерасла је у „обштествену“ школу **1841. године,** када је учитељевао **поп Димитрије Поповић**. Вранић је врло брзо, већ **1848. године,** добио прву школску зграду, која се налазила у центру села, уз општинску механу. Познато је да је ова школа имала две учионице и учитељски стан. Иако сграђена од трошног материјала, ова школска зграда одржала се до 1905. године. Школа у Вранићу је 1852. године имала 58 ученика. Нажалост, докумнта о раду школе у Вранићу нису сачувана за читав период 19. века.

Сл. 3. Црква Брвнара у Вранићу, данашњи изглед после реконструкције почетком 21. века; Црква брвнара је пренесена на данашње место 1823. године и уз њу је школу држао јерej поп Тодор (Тоша) Поповић

Шта бисте рекли на крају? Колико се школовање разликовало од данашњег? Какве су биле обавезе ученика и обавезе учитеља? Како су изгледале школе и настава некада давно? Да ли у нечему подсећа на данашњицу?

Урош Миливојевић, наставник историје

МОЈА ШКОЛА

Школа коју похађам зове се „Павле Поповић”. Име је добила по сеоском кнезу, учеснику у Првом и Другом српском устанку.

Моја школа раније се звала „Моше Пијаде”. Некада се налазила у старом центру села. Стара школска зграда сада је заштићена као споменик културе. Ту школу похађали су мој деда Вељa и други деда Радоје. Причали су ми да је у старој школи био дрвени под и да су ученици морали да се изувају пре уласка. Зими се школа грејала неком пећи, званом „бубњара”, коју су ученици ложили. Причали су ми и да су имали јако строге учитеље. Непослушне ђаке су кажњавали клечањем на кукурузу и шибањем прутом по шакама, а често су им завртали уши. Мојим декама учитељи су били Влада Јовановић и Младен Стевановић. Наставник математике у вишим разредима звао се Бранко Челебић, наставница српског језика била је Вида Челебић, а географију је предавала наставница Миланка. Имена осталих наставника нису могли да се сете.

Моја мама и ујак такође су ишли у ову школу. Они се сећају свих наставника. Кажу да тада није било строгих казни, већ су несташни ученици морали да стоје у ћошку или су их слали на разговор код директора Рвовића. Сећају се теткице Латинке. Кажу да је она била страх и трепет за све ученике. Учитељица моје маме била је Љиља Поповић. Мама каже да је она била најбоља учитељица: добра, пожртвована, брижна према свој деци. Ујкин учитељ био је Милан Поповић, строг, али праведан. Са мојим ујаком тешко је излазио на крај, јер је он био врло несташно дете. Мами и ујки предавали су скоро исти наставници. Биологију је предавала Мира, географију Миланка, а после Равијојла, хемију Соња, француски језик Славица, српски језик Нада Кршанин, математику Мара Џогаз, техничко наставник Влада, музичко Моца... Неке наставнике су волели више, а неке мање.

Уживала сам док су ми препричавали своје доживљаје из школе.

Софија Јојић 5-3

О МОЈОЈ ШКОЛИ

Поштовани читаоци „Школског забавника“,

Зовем се Маша Тајхтеровић. Успешно завршавам 5. разред наше дивне школе. Одличан сам ђак, и све је то на први поглед обично, али само на први поглед. ☺

Оно што је занимљиво је да је и моја мама Милица такође похађала нашу школу од 3. до 8. разреда, али истурено одељење у Мељаку. Замислите сад случајност, ако је то случајност: она је била 5-3, и ја сам 5-3!

Када сам је питала чега се сећа, тј. шта јој је у вези са школовањем остало у лепом сећању, причала ми је о рекреативним наставама, екскурзијама и журкама за крај школске године, уз грицкалице и музику. Наравно, тада није било короне ни на видику.

Од наставника, са поштовањем се сетила наставника математике Добривоја, наставнице српског језика Виде Рашић, наставнице хемије Олгице (са којом је мама делила собу на екскурзији у 8. разреду), наставника музичког Моце и његовог чувеног: „Следећег часа нећу доћи. Знам, имаћу температуру 78,6.“ Такође, вредни помена су и наставница енглеског Рада Барбара и наставница руског Ирина, која је сада учитељица у Мељаку у школи.

Интересантно је да је мами разредни старешина у 5. разреду била, ни мање ни више, него наша драга и поштована директорка Јела Стевановић, а ту је и наставница географије Равијојла Шарчевић, која је предавала мами, а сада предаје и мени.

Ипак, догађај о којем мама прича као о срећном и тужном у исто време јесте прослава матурске вечери. Срећан је јер је мама тада проглашена за мис матурске вечери, а тужан јер се растала од дивних наставника који су заслужни што мама данас помаже другој деци, а не само мени, у учењу и школовању. Мама каже да су њени наставници били, пре свега, добри људи, строги, али правични.

И, за сам крај, једна занимљивост, али овај пут моја! Садашња библиотекарка Сузана Јевтић, заправо је моја учитељица која ме је учила до 4. разреда.

Надам се да ће се мој текст допасти свима и да ће наша школа још дуго постојати и успешно радити, да бисмо и ја и будуће генерације стицале знање, васпитање и лепе успомене.

Још једном: Срећан 180. рођендан ОШ „Павле Поповић“ желе Маша и њена мама Милица!!!

P.S. У прилогу је фотографија моје маме (девојчица горе десно) и директорке Јеле Стевановић

Маша Тајхтеровић 5-3

МОЈА ШКОЛА НЕКАДА

Причао мени мој деда да је њему често причао његов деда, а мој чукундеда, како је то било кад је он ишао у нашу школу...

Деда ми прича: „Мој деда је у први разред кренуо још 1896. године. Његов учитељ звао се Божидар Аврамовић. Тада су ђаци у школи проводили цео дан, од јутра до мрака, а у подне су ишли кући, на ручак.“ Онда се мој деда сетио и свог првог разреда и своје прве екскурзије: „У првом разреду смо ишли на екскурзију у Београд, у зоолошки врт. Али, нисмо ишли аутобусом, као данас, већ возом!“ „Како возом?“, чудио сам се. Наставља деда причу: „Прво смо сви ишли до Мале Моштанице пешке..., а онда смо ту чекали воз до Београда, воз звани „ћира“. Тога дана је тако падала киша да смо у Београд сви стигли мокри и кањави. Никоме то није било битно, јер је већини нас то био први одлазак у Београд, а свима први пут да видимо мајмуна.“

И мама је хтела да подели са мном неке успомене везане за школу. Она каже да није носила ужину од куће, нити ју је куповала. На пластичном послужавнику, нешто пред велики одмор, у учионицу је ужину доносила теткица Крсманија.

А тата... Е, он стално прича исту причу: „Војвода Павле Поповић је наш предак. Ти си, Сергеј, потомак Павла Поповић по коме наша школа носи име!“ И онда развије родослов да ми то још једном покаже...

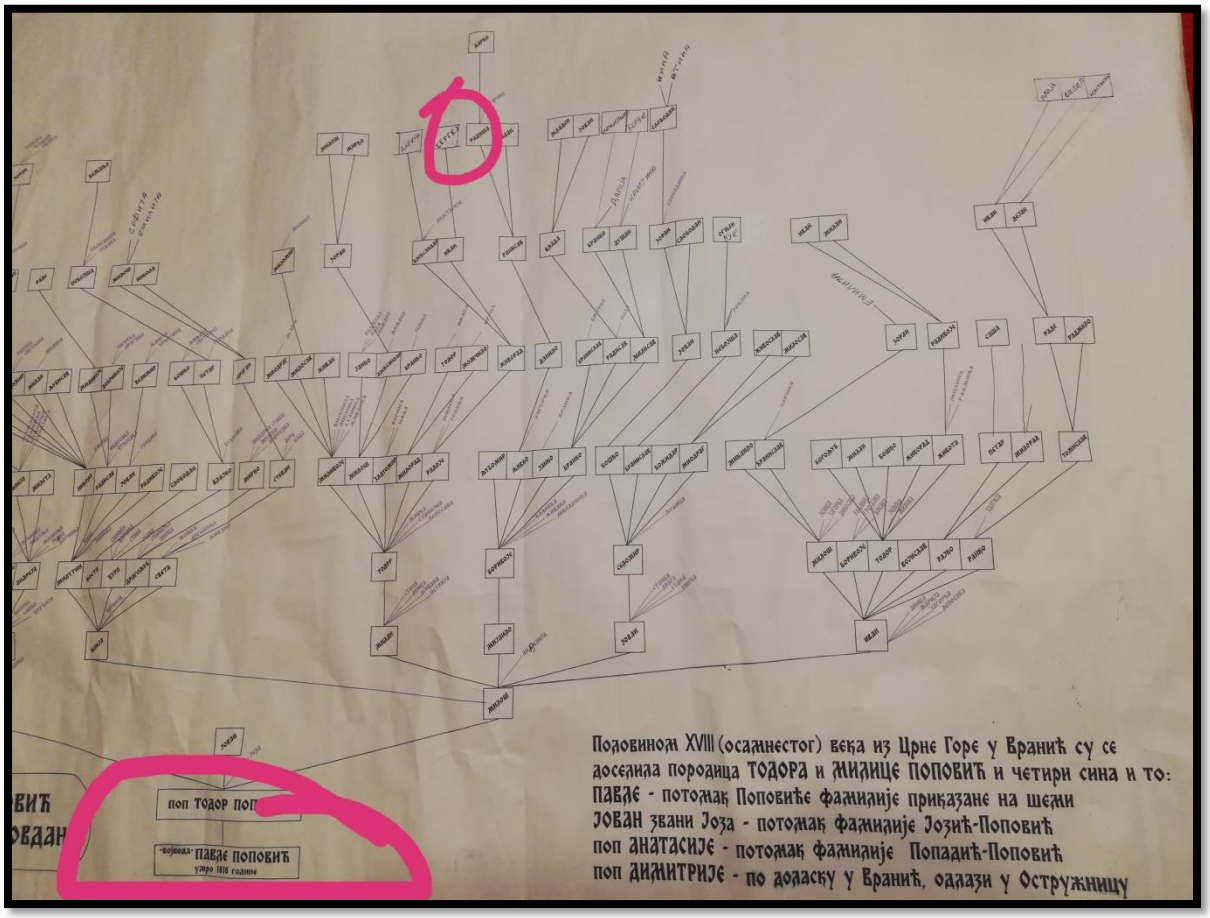

Сергеј Поповић 3-1

Еколошка песма

Ђачко је двориште понос сваке школе.
Ако је увек чисто и нема папира и врећа,
опушака и осталог смећа, то је права срећа.

Таква је школа за пример, а ђаци за дику,
а чување животне средине им је прешло у навику.
Пластичне кесе, флаше и разна друга амбалажа,
не труну, па њих скупљај и на депонију остављај.

Да би се ослободио отпада, иди до контејнера и убаци џак;
Тај посао кратко траје и врло је лак.

Тако спречаваш загађења већа, што је по природу и нас
велика срећа.
Љубав према природи се од малих ногу ствара и она се
не може купити ни гомилом пара.
Сви ђаци трећег три вас моле: уместо смећа хоћемо мирисног цвећа!

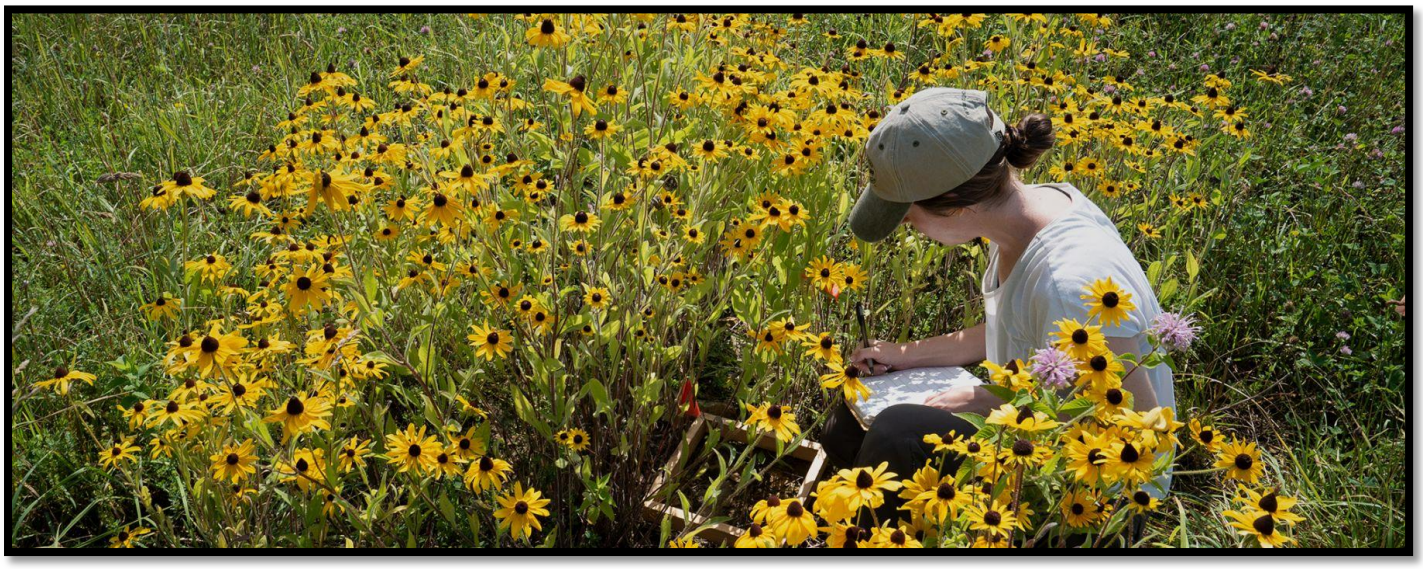

Одељењска песма III$_3$ (садашњи петаци)
ОШ „Павле Поповић“, Вранић
Подручно одељење: Мељак
Учитељица: Сузана Јевтић

Плаве очи

Разни пријатељи долазе

и после неког времена одлазе.

Разне се љубави саставе

и убрзо се расставе.

За неког помислиш да ти је цео свет,

а за тили час га испратиш на последњи лет.

Једино он је увек ту!

Сећам се добро тог дана,

када сам схватила да нисам сама.

Срела сам тада те плаве очи,

а оне као да су имале неке моћи.

Висок, згодан, немаману,

пронашао је ону праву!

Он је нешто што се једном виђа

и знајте да ми се то највише свиђа.

Ана Јаковљевић, 8-2

1. место на општинском такмичењу младих песника

San

Snio sam jedan zanimljiv san,

tako zabavan i nestvaran.

Nećete verovati, bio sam zmaj;

za mene to je veliki doživljaj.

Ne, nisam bio ni loš, ni zao,

niko se mene nije bojao.

Bio sam pitomi kućni ljubimac,

ne puno veliki, Jakšin mezimac.

Jakša me je pronašao dok sam mali bio,

ispod svog kreveta on je mene krio.

Drugari mi smo dobri postali,

zajedno smo odrasli.

Prihvatiše mene Jakšini drugari,

niko naše prjateljstvo ne pokvari.

Dugo sam tako snivao ovaj san,

I u njemu bio veoma radostan.

Alarm za školu iz sna me probudi,

ceo san malo me začudi.

Iz tog sna shvatio sam jedno –

- prijateljstvo pravo je nešto izvanredno!

Pavle Tašić 5-3

3. mesto na opštinskom taknmičenju mladih pesnika

Песме које су настале на литерној секцији у Мељаку коју води учитељица Јадранка Мацура

Библиотека – жељотека

Библиотека је река
Пуна снова,
Где има књига са мноштвом слова!

Књиге на полицама стоје
И чекају читаче своје.

У књизи има свашта,
Важно је да ради машта!

Библиотека је чаробна,
У њу свраћам често,
То је моје омиљено место.

Свиђа ми се што сви раде,
А влада тишина!
Верујте, то је права милина!

Остварићу у библиотеци све своје жеље!
Али..
Позваћу и пријатеље!

Анђелија Николић, 2-3

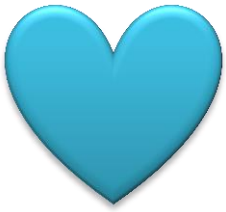

Библиотека – жељотека

Има једна библиотека
По имену жељотека!
Данас ћемо се уселити у књигу!
Лепо ћемо успавати сваку бригу
И отићи у кућу-књигу!

У њој деца уживају и уче

Данас, сутра и прекјуче.

Поток књишки тајни је пун;
Књига до књиге баш тебе чека.
Ускочиш у први чун
И опловиш сва мора далека!

Обиђеш свет на листу папира,
Сазнаш све тајне ко од шале!
Свака књига своју песму свира
За велике и мале главе!

Место где станује ово слатко чудо,
Где поток књишки трчи баш лудо,
Где те још штошта лепога чека
Твоја је другарица БИБЛИОТЕКА!

Дуња Давидовић, 4-3

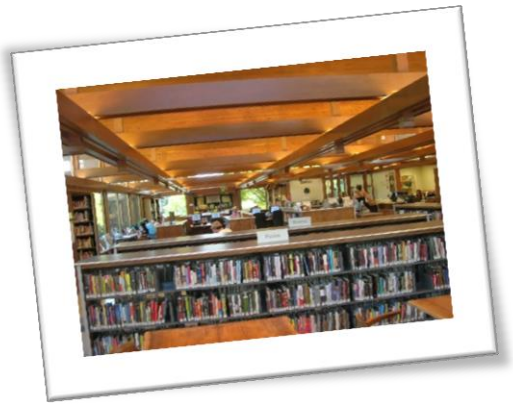

Ускршње јутро

Ускршње јутро мирише на доброту и лепоту!

Будим се срећан да у здрављу прославим
Најлепши празник са својом породицом.

На столу је корпица са јајима
И погача укусна.

Прво јаје црвене је боје,
Доноси здравље за укућане моје.
Чуваркућа чува нас
Целе године, сваки час.

Осмех краси наша лица,
Слави Ускрс моја породица!

Огњен Вулевић, 4-3

СА ЧАСОВА ОБЈЕДИЊЕНОГ ЈЕДНОСМЕНСКОГ РАДА

БИОЛОГИЈА

Једносменски из биологије за месец октобар

-Микроскоп и лупа
-Прављење биолошких препарата
-Посматрање препарата са ћелијама лука листа

Циљ ових часова је да се деца упознају са микроскопом і науче како се праве препарати.

Посматрали су ћелије лука, листа, поред овога посматрали су готове препарате које имамо у кабинету.

Деца су са одушевљењем приступила прављењу и посматрању препарата.

Њихов истраживачки дух се може видети на сликама.

Ученици су нацртали све сто су видели приликом посматрања препарата.

Хвала на посвећености и сарадњи, наставићемо и даље да негујемо истраживачки дух деце у нашој школи.

ИЗМЕЂУ МАГИЈЕ И ХЕМИЈЕ

Са радионице У свету боја и облика

Ученици I – IV разреда
са библиотекарком
Сузаном Јевтић

Oktobarske boje i mirisi moga kraja

Ne moraju samo kiše, hladni vetrovi ili žuti listovi, koji polako padaju sa grana, buditi uspomene. To mogu biti i ljudi, pesme, ili neki događaji.

Jesen. Jedna reč o kojoj se može napisati hiljade knjiga. Ne sećam se mnogo toga u vezi sa toplim danima jeseni, osim, naravno, početka školske godine. Nekako pokušavam da zapamtim najbitnije iz onih hladnih i kišovitih dana.

„ Zašto?", pitate se. Možda će zvučati ludo, ali kada pada kiša, uvek se setim onog drveta ispod kog sam se jedne večeri sakrila od oluje. Znam, znam da to nije baš pametno, ali nikada neću zažaliti zbog te odluke. Skrivala sam se jedva dva minuta, pre nego što sam videla nečiju senku kako staje pored mene. Bila je to devojčica riđe kose, velikih zelenih očiju i pocrvenelih obraza. Nosila je pocepane farmerke, veliku majicu, dugački kaput i blatnjave čizme. Obratila sam joj se. Imala je tako nežan glas; govorila je dok kiša nije stala. Šetale smo mokrim ulicama Londona. Razmenile smo brojeve telefona i viđale se svaki dan u skejt-parku blizu moje kuće. Najviše smo volele da se vozimo po kiši. Celu jesen provele smo zajedno. Bila je kao neka princeza jeseni, koja je mene izabrala za prijatelja. Poslednjeg dana narandžastog doba, rekla mi je: „Sačekaj me, vratiću se sledeće godine." Nisam mislila mnogo o tome, ali sutradan je nije bilo. Nije se javljala na telefon, niti je bila u skejt-parku. Kada sam rekla mami da je nema, samo me je pogledala čudno i izgledala je kao da i ne zna za nju. Isto su odreagovali svi koje sam pitala za nju. Iznervirana, izašla sam napolje. Šetala sam pored puta i šutirala kamenčiće koje su nanosila kola. Tek tada sam se setila da ja i ne znam gde ona živi.

Možda je ona samo deo moje mašte, a možda i nije, ali jedno znam: ona je moja Jesen.

I ne brinite, videla sam je sledeće godine.

Jana Joksić 8-3

Чајна башта

Да бисте уживали у чају потребни су вам: мир, тишина и светлост. Наравно, добар чај се подразумева.

Чај се може пити у добром друштву, а и у самоћи.

Идеална башта за испијање чаја у добром друштву може се измаштати на много начина. Замишљам ту башту као место пуно светлости, где се уз осмехе, радост и грају без престанка, причају приче без почетка и краја. То је башта пуна зеленила, раскошног дрвећа и љубичастог цвећа.

То је место где се девојчице и дечаци бескрајно воле. Ту се љубав и слога рађају.

***Чајна башта** инспирише децу да остваре своје снове и лакше пронађу пут до пријатељства.*

Неретко се у овој башти, у једном посебном кутку, налазе кутије неотворених чајева који миришу на тек скклопљена пријатељства.

Понекад, стидљиво, долете радознале птичице, желећи да чују старе приче нових пријатеља.

Остала деца, чувши причу тих птичица, пожеле да буду део дружине чајне баште.

У тој специјалној башти за дружење, осмехе, љубав и пријатељства, ко једном уђе, срцем ту заувек остаје.

Замишљена писма у чајну башту непрекидно позивају нове посетиоце.

Ко зна, можда се ускоро сретнемо у чајној башти, отпочињући неку нову причу пријатељста, среће и љубави!

Стефан Јаковљевић 7-3 и Теодора Лалић 7-1

Са радионице обједињеног једносменског рада који води наставница српског језика **Јелена Кнежевић**

Француска

Изабрао сам да пишем баш о Француској, јер је веома популарна и позната земља. Потрудићу се да вам изнесем мање познате, занимљиве чињенице о овој прелепој земљи. Па, кренимо!

- Пре свега, Француска је једна од најпосећенијих туристичких дестинација на свету. Најпознатија туристичка атракција је Ајфелов торањ. Главни град Француске је Париз.

А сада ћемо прећи на нешто занимљивије, што сигурно не знате:

- Да ли знате да Француска производи преко 400 врста сирева? Или да је име добила по племену Франци, немачком народу који је некада живео на тим просторима?

- У овој земљи изграђено је више од 40000 замкова.
- Француски језик био је службени језик Енглеске више од 300 година. Данас је француски језик службени језик у неколико земаља, укључујући Швајцарску, Канаду, Луксембург, Монако, Конго и Нигер. За 75000000 људи француски је матерњи језик.
- У Француској се сваког дана објаве по две нове књиге о кувању.
- Што се тиче речи, реч „salute“ истовремено значи и „здраво“ и „збогом“.

- За сваку регију Француске специфичан је одређени број пољубаца приликом сусрета и поздрава. На Корзици се љубе чак пет пута!
- Ево још једне занимљивости: од 1814. до 1830. застава Краљевине Француске била је бела.
- И, на крају, Француска има највећи број скијалишта на свету.

Надам се да су вам се свиделе занимљиве чињенице о Француској, које сам издвојио за вас. То је све за данас! Salute! ☺

Стефан Јаковљевић 7-3

Интервју са бившим ђаком наше школе Ђорђем Антићем

Пре него што одговорим на ваша питања, желео бих да вам се захвалим што сте ми указали част и прилику да дам интервју за ваше новине и истакнем да је мени у вашим годинама, много значило да сазнам да постоје неки интересантни људи различитих занимања у мом окружењу, које сам сретао кад сам ишао у нашу школу, а да нисам имао представу чиме се баве и где често толико журе.

- **Какве утиске носиш из наше школе?**

Много времена је прошло откад сам је завршио, и углавном се сећам неких занимљивих ситуација и, наравно, својих другара са којима се и дан-данас дружим. Школа ми је остала у сећању као топла и брижна. Било нам је битно да заиста разумемо и научимо које су праве животне вредности.

- **Кажи нам нешто о томе како је текао твој музички пут. Како си се одлучио да се бавиш музиком?**

Музички таленат је својствен целој нашој породици. Сестра, брат и ја смо увек имали смисла за музику, а то смо наследили и од маме и од тате. Музичку школу сам уписао са 12 година. Пошто нисам могао да одаберем инструмент који желим да свирам (јер за упис у музичку школу највише можеш да имаш 9 година), изабрао сам тромбон, јер ми је понуђен као инструмент на коме једино има места (неоправдано запостављен инструмент у нашем друштву). То сам оберучке прихватио. Једним делом сам био разочаран што нећу имати прилику да свирам инструмент који бих волео, а другим делом сам био одушевљен што ћу ипак имати прилику да се бавим музиком. За тромбон сам знао још из цртаћа и неких филмова, тако да ми није био стран, а и временом сам га баш заволео, јер, поред тога што лепо звучи, учинио ме је касније и јединственим у друштву. Током школовања било је различитих изазова, али се у мени ни у једном тренутку љубав према музици није угасила, само је била и бива све већа и већа и дан-данас. Много сам вежбао и са лакоћом ми је ишло свирање, па сам схватио да то може да прерасте у мој животни позив. Тако сам по завршетку средње музичке, уписао музичку академију.

- **Знамо да си професор тромбона у МШ „Ватрослав Лисински”. Да ли те тај посао испуњава?**

По завршетку мастер студија, запослио сам се у МШ „Ватрослав Лисински”, и открио још једно своје интересовање, и тако је почело моје бављење педагогијом. Највећа и најлепша сатисфакција, коју ми као наставници и професори можемо да имамо, јесте да неког нешто научиш, и ето мог одговора: да, и те како ме испуњава ☺.

- **Које предмете си највише волео, а које најмање када си ишао у школу?**

Ја сам се углавном везивао за наставнике, а не за предмет, као и сва деца, али је интересантно да сам више волео предмете које су ми предавали строжи наставници, на пример математику, српски, хемију, географију, а предмете које сам мање волео, заправо и нисам имао.

- **Са којим музичарима си сарађивао и да ли имаш стални бенд са којим наступаш?**

Са доста њих сам наступао, да их не набрајам сада, али могу поменути једног вама познатог са ким и даље наступам, а то је Жељко Јоксимовић, поп-певач. Имам свој бенд који прави ауторску музику и он се зове „Земља грува“. Послушајте на Јутјубу ☺.

- **Шта би поручио деци која желе да свирају неки инструмент?**

Поручио бих им да изаберу било који инструмент и да крену да свирају, а кад буду просвирали, откриће лепоту и осећај који понекад речима не можемо да искажемо.

Приредила Милица Војводић

Најновије вести из наше нове рубрике Веровали или не ☺

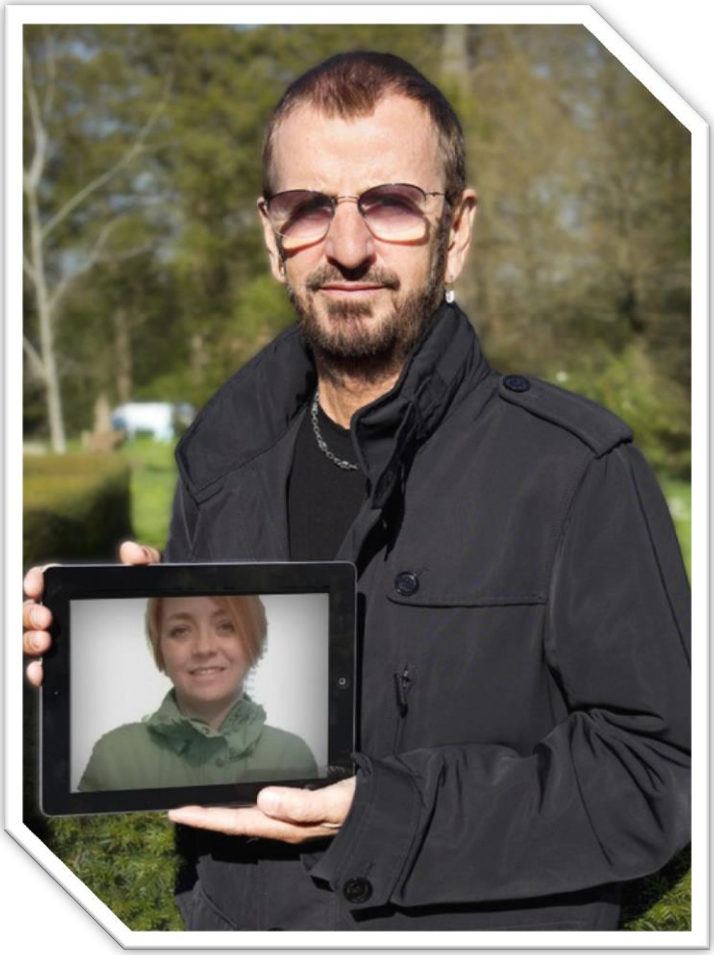

Ринго Стар, познати бубњар Битлса, кренуо је на часове босанског језика (сем босанског, наставница Милица течно говори и црнски, горски, херцеговачки, а служи се и хрватским). Преко онлајн платформе упознао је Милицу Војводић, професорку босанског језика.

„Ијекавица ме је одувек привлачила, тако је певљива, горда и отвара душу слушаоца“, одговорио је Ринго Стар на Миличино питање: „А зашто сте се одлучили баш за босански?“

Због Миличине изузетне посвећености задатку, феноменалне припреме наставног плана и програма, прилагођености часова, тематике и динамике прилагођене старијој популацији, Ринго Стар је за невероватних сат времена научио основе босанског језика.

Толико је био одушевљен Милицом да јој је посветио песму „Боса Мица Темзу прегазила“.

Шаљиви задатак који је наставница Милица Војводић имала на једном семинару

Хундертвасер и дечји свет

Стамбена зграда у Бечу

Ако би ме неко питао да по свом скромном ликовном образовању издвојим уметника који није стварао само за децу, с тим да је најближи свему најлепшем у дечјем свету – био би то Фридрих Хундертвасер (Friedensreich Hundertwasser).

Ретко можемо видети дете да црта по неким правилима, оштрим линијама и да боји баш све уобичајеним бојама. Што су млађи – то су слободнији и маштовитији и више показују могуће стање ствари и оно што је природније за око. Хундертвасер је у себи задржао
ту дечју слободу и неоптерћеност наметнутим формама.

Кад бих имала могућност, имала бих кућу баш онакву какву нам Хундертвасер са својом детињом маштом предлаже, а дете бих слала у вртић по његовој замисли, о дечјој соби да и не говорим.

За њега права линија није природна, па чак ни здрава за људско око.

Хундертвасер поручује да не треба да живимо униформисано и предлаже да свако ослика своју кућу на свој начин, јер то ће бити једна од наших кожа која може да покаже каква смо индивидуа, уместо што се стално стављамо у неке калупе.

Замислите како би било дивно видети куће и станове на туфне, цветиће, на пруге... Или барем у различитим бојама... Или барем у различитим нијансама неке боје веселије од свих нијанси сиве и браон.

Прозори би требало да буду у различитим величинама, и због практичности и због лепоте. Зашто би на вишим спратовима прозори били огромни као на нижим, кад ту има довољно светлости? Превелики прозори понекад одвлаче пажњу од загледања у самога себе. И не морају сви бити истог облика и дизајна. Сваки прозор на Хундертвасеровим_грађевинама је другачије украшен.

Под дечје собе не мора бити раван, а шарене играчке од дрвета могу да преовладају међу разним пластичним драгунлијама и учине да се дете осећа као јунак у неке своје бајке и ослободи се терора медија и техничких справа, а ужива у истрживању својих чула и креативности.

И не мора све бити стерилисано, ни то није природно и може да ствара подлогу за одређене проблеме.

Хундертвасеров музеј у Бечу

Најбоља илустрација његових замисли везаних за дечије просторе може се видети у Осаки у Јапану где је конструисао маштовиту кућу забаве за децу препуну авантура. У стамбеној здради у Бечу коју је он дизајнирао постоји прелепа заједничка дечја играоница у којој је под нераван и са избочинама које деца могу искористити за игру. Игра може за њих постати нешто посебно и тако се могу осећати важним баш као и радници који су радили на изградњи стамбене зграде по Хундертвасеровој замисли, јер су осећали да праве нешто ново, другачије и посебно.

Сем уметности, Хундертвасер се бавио и екологијом, украшавао је неугледне сиве зграде, а бавио се и архитектуром. У склопу зграда које је смишљавао налази се много дрвећа, што има и естетску и еколошку функцију.

Верујем да ће вас овај текст заинтересовати да сазнате више о овом занимљивом уметнику.

Када би деца имала више прилика да буду у окружењу по Хундертвасеровим начелима, можда бисмо видели колико имамо малих талентованих индивидуалаца које компјутери, игрице и телевизија не окупирају у толикој мери.

Покушајмо!

Зграда вртића у Осаки, Јапан

Милица Војводић, наставница енглеског језика

КУТАК ЗА СТРАНЕ ЈЕЗИКЕ

МОЙ МОБИЛЬНИК

Сегодня мобильник важен для каждого человека
Он больше всего нужен человеку в это время,
Некоторые также считают его лучшим другом
Потому что он всегда рядом ,когда тебе скучно.

Теперь, когда количество выездов сократилось,
Он будет единственным, кто вам поможет
Поговорить с кем-нибудь,
Хотя многие врачи не рекомендуют
Использовать его из-за его типа.

Из-за мобильника многие дети тусуются
А не играют на улице, как раньше,
Сегодня такое время, и вы можете представить
Какой будет технология через несколько лет.

Ана Јаковљевић 8-2

BIG TIME RUSH

Big Time Rush was Nickelodeon's boy band. They were popular.

And I also know that everybody's crush was James Diamond...including me...

The members of the band were: Kendall, James, Logan and Carlos. When they were on Nick, I would always watch them because it was comedian show. Who's your favorite?

This was BTR's manager. Gustavo. :}

BTR was formed in 2009. They had 4 seasons on Nick, but now in 2021 you can't watch it on TV. You can type Big Time Rush show with translation in Serbian on Google and TADAAA!

Kendall, James, Carlos and Logan are from Minnesota, and they were following theirs dream, like you should. ☺

They started on Nick and when they started making music for BTR show, Jessica Dawson from Common Sense Media wrote: "Big Time Rush is amazing, not just because of the beauty and the boy-charm, they sound wonderful, and it's like a mixture of pop, hip-hop and rock."

They got apart, because, all of them wanted a solo career. They were together for five years.

Kendall said that he wanted to be back in BTR. But he made a new band.

If you type on YouTube Big Time Rush songs, you can listen to all of their songs. Enjoy!

Викторија Тодоровић 6-3